

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 89, Martie 2018

89. Ausgabe, März 2018

PASTORALA SFÂNTULUI SINOD LA DUMINICA ORTODOXIEI 2018*

Duminica Ortodoxiei amintește despre biruința ortodocșilor împotriva ereticilor, culminând cu restabilirea cinstirii sfintelor icoane. Așadar, hotărârea ca prima Duminică din Postul Sfintelor Paști să fie numită *Duminica Ortodoxiei* a fost luată în anul 843, la Sinodul de la Constantinopol, dar ea a fost pregătită de Sinodul al VII-lea Ecumenic de la Niceea din anul 787, când Sfinții Părinți au proclamat cinstirea sfintelor icoane, ca manifestare a credinței ortodoxe.

Sfântul Ioan Damaschin († 749) arăta deja, în *Tratatele sale despre icoane*, analogia ce există între sfintele icoane și vedeniile prorocilor. Aceștia n-au privit vedeniile sfinte cu ochii trupești, ci cu ochii duhovnicești ai sufletului, așa cum și apostolii au privit slava lui Hristos pe muntele Tabor, iar vedeniile profeților erau arătări ale lucrării lui Dumnezeu, nu ființa Sa. Aceste vedenii erau „imagini” anticipate a ceea ce avea să fie descoperit pe deplin prin Întruparea Cuvântului veșnic al lui Dumnezeu. Din acest motiv, în Legea cea nouă, *vedeniile profeților din Vechiul Testament au fost înlocuite de sfintele icoane*, care au drept fundamentare teologică evenimentul Întrupării Fiului lui Dumnezeu, întrucât Hristos este chipul (icoana) Dumnezeului celui nevăzut (Col. 1, 15). Cuvântul veșnic sau Fiul lui Dumnezeu aștepta „plinirea vremii” (Gal. 4, 4) pentru a Se arăta ca Mântuitor al lumii, iar aleșii Săi, profeții, au primit această descoperire în arvună pentru a menține în

popor credința trează privind venirea lui Mesia-Hristos.

Icoana este o *fereastră spre Absolut*, care ne descoperă lumea transfigurată, adică lumea celor care se împărtășesc de slava harului dumnezeiesc și totodată ne dezvăluie conținutul acestei transfigurări, adică sfințenia. Reprezentarea sfinților în icoane confirmă credința Bisericii în Întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, după cum mărturisește Sfântul Evanghelist Ioan când scrie: „Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1, 14). Iar în

prima sa Epistolă sobornicească, același Sfânt Apostol mărturisește: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și mâinile noastre au pipăit despre Cuvântul Vieții - și Viața s-a arătat și am văzut-o și mărturisim și vă vestim Viața de veci, care era la Tatăl și s-a arătat nouă - Ce am văzut și am auzit, vă vestim și vouă, ca și voi să aveți împărtășire cu noi. Iar împărtășirea noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Iisus Hristos” (1

Ioan 1, 1-3). De asemenea, Sfântul Ioan Damaschin ne întărește în adevărul legitimității reprezentării lui Dumnezeu în icoană zicând: „Zugrăvesc pe Dumnezeu nevăzut, nu ca nevăzut, ci ca pe unul Care S-a făcut văzut pentru noi prin participare la trup și sânge. Nu zugrăvesc dumnezeirea nevăzută, ci zugrăvesc trupul văzut al lui Dumnezeu”. Desigur, icoana se fundamentează nu numai pe Întruparea Fiului lui Dumnezeu, ci și pe Învierea Lui. Fără Învierea lui Hristos, icoana nu ar fi o reprezentare a vieții cerești transfigurate, ci numai un tablou comemorativ. Icoana ne prezintă pe Fiul lui

Dumnezeu, Cel care a luat trup omenesc, a trecut cu el prin moarte și nviere. În sfintele icoane, descoperim chipul lui Hristos cu aureolă, adică luminat de slava Învierii, chipul Maicii Domnului și chipurile sfinților, toate luminate de aceeași slavă necreată a Împărăției cerurilor, exprimată în nimbul de lumină din jurul capului. În sfintele icoane descoperim chipul uman restaurat, înnoit și sfințit, luminat de slava Împărăției lui Dumnezeu, ca o *chemare la dobândirea asemănării cu Dumnezeu*, prin strălucirea chipului slavei lui Dumnezeu pe fața sfinților.

În acest sens, citim în Sfânta Scriptură că omul a fost creat de Dumnezeu *după chipul Său* (Fac. 1, 27). Spre deosebire de Fiul lui Dumnezeu, Care este deoifizat cu Tatăl, Adam putea să dobândească *asemănarea cu Dumnezeu* prin har, în permanentă ascultare de Dumnezeu și împlinire a voinței Lui. Însă dorind să ajungă *ca Dumnezeu, dar fără Dumnezeu*, Adam a pierdut chipul de lumină, căzând în neascultare și îndepărtare de Dumnezeu, Izvorul vieții, decăzând astfel până la moarte, spirituală și trupească (Rom. 6, 23). De aceea, pe chipul lui Adam cel neascultător de Dumnezeu nu mai strălucea lumina dumnezeiască dăruită lui de Dumnezeu când l-a creat.

Privind la chipul lui Hristos din icoană, adică la Noul Adam, *care S-a smerit și S-a făcut ascultător de Dumnezeu până la moarte* (Fil. 2, 8), fiecare om simte chemarea să înnoiască propriul său chip, adică să reflecte prin viață și fapte bune iubirea și lumina lui Hristos. Privind la chipul lui Hristos și la chipurile sfinților din icoane, descoperim posibilitatea de a primi și noi harul sfințitor al lui Hristos și a-l face lucrător, prin rugăciune și iubire milostivă, prin comuniunea cu Dumnezeu și cu sfinții Săi trăită în Biserică.

Sfintele icoane ne încredințează de valoarea persoanei umane, a persoanei noastre, dar și a semenului. Hristos și sfinții ne privesc din icoane și ne îndeamnă să avem o privire curată, sinceră și binevoitoare. Această privire curată se cuvine să o îndreptăm și spre semenul nostru care poartă pe chipul său pecetea chipului lui Dumnezeu, fiecare om fiind o persoană unică și irepetabilă, plină de mister, o ființă cu vocație de a trăi veșnic în iubirea lui Dumnezeu cel veșnic. Acest chip al lui Dumnezeu în om poate fi întunecat din pricina păcatelor, a patimilor egoiste, a lipsei de iubire smerită și milostivă. Dar acest chip își poate redobândi strălucirea prin rugăciune și pocăință, prin participarea la viața liturgică a Bisericii, prin împărtășirea cu Sfintele Taine, prin cultivarea dragostei frățesti împreună cu toți care îl mărturisesc pe Hristos ca Mântuitor și Tămăduitor. Fiecare creștin poate participa la împlinirea acestei lucrări duhovnicești de restaurare și sfințire a chipului său și al semenului său, după chipul luminos al lui Hristos și al sfinților Săi. Fiecare dintre noi poate deveni Samaritanul cel milostiv care îl ajută pe cel căzut în suferințe să se ridice și îl conduce pe drumul

vindecării spirituale și trupești. Să nu uităm că Părinții Bisericii văd în Samaritanul milostiv din parabolă (Lc. 10, 25-37) pe Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, Care a venit să ne ridice din boală, din păcat și din moarte. Așadar, fiecare dintre noi poate să îl urmeze pe Hristos și să devină *aproapele* celui aflat în suferință. Iar această lucrare se împlinește de la vorba cea bună și întăritoare în credință și nădejde, continuând cu ajutorarea semenului și oferind darul material necesar pentru lucrarea filantropică sau social-caritabilă a Bisericii. Lucrarea liturgică a Bisericii la care participăm se cuvine continuată prin programe de asistență socială și filantropică, prin construirea de lăcașuri de cult și de așezăminte ale Bisericii, precum: *cantine pentru săraci, cămine pentru copii, case pentru bătrâni, unități medicale pentru bolnavi și altele asemenea*.

Biserica Ortodoxă Română a inițiat și a amplificat în ultimii ani multe astfel de proiecte. Există deja multe așezăminte de asistență socială înființate și susținute de Biserică, prin mari sume de bani alocate, precum și cu semnificative cheltuieli de întreținere. Pentru a continua aceste programe și pentru inițierea altora, a devenit o tradiție ca, în *Duminica Ortodoxiei*, să se realizeze în toate bisericile din Patriarhia Română o colectă pentru susținerea Fondului Central Misionar al Bisericii noastre.

Cu nădejdea că îndemnul nostru părintesc va fi o întărire în credință și o chemare la fapta cea bună în folosul aproapelui, ne rugăm lui Dumnezeu să vă binecuvinteze cu darurile Sale cele bogate și să vă ajute în urcușul duhovnicesc al Postului Sfințelor Paști. Totodată, Anul Centenarului Marii Uniri (1918-2018) este prilejul binevenit să dăm mărturie în lume de *unitatea noastră de credință și de neam*, adică poate fi prilejul întăririi comuniunii frățesti a tuturor românilor în împlinirea acestei lucrări filantropice față de cei săraci și suferinzi, triști și înstrăinați.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu-Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! (2 Cor. 13, 13).

**Fragment din Pastorală semnată de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel și de membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române*

CUVINTE DUHOVNICEȘTI de MARE FOLOS Părintele Arsenie Papacioc (1914-2011)

Dumnezeu face mai multe pentru mântuirea noastră, decât face satana pentru pieirea noastră.

Nu trăiți numai în voi, ci, mai degrabă, în toți care sunt cu voi.

Vrei să te îmbogățești? Dă tot ce ai! Primești însutit!

Dacă ați ști câtă râvnă pune satana ca să ne întrerupă de la orice rugăciune!

Este o mare greșeală să stai de vorbă cu satana. De vorbă se stă numai cu Dumnezeu. Dacă vrei să'l gonești, zi *Doamne Iisuse* – căci puterea Numelui îl gonește. Lui îi convine dialogul, pentru că astfel îl recunoști.

Mântuitorul zice: „Dă-mi toată ființa ta!”, dracul însă spune: „Mie să-mi dai numai un deget!”.

Dumnezeu nu se arată minții ascuțite, ci mai degrabă celui cu inimă curată.

Dacă te răzbuni, rămâi dator la Dumnezeu. Dacă nu te răzbuni, rămâne Dumnezeu dator la tine.

Nu faceți cu nici un chip o spovedanie rațională, ci una afectivă. Spovedește-te curat. N-ai nevoie să lași impresie bună duhovnicului. Duhovnicul se simte bine când îi spui cele mai urâte păcate, pentru că are bucuria că te-a ușurat și te-a scos din adânc de ape.

Credeți în Dumnezeu, iubiți Biserica și ascultați de părinți și de păstori. Mergeți în viață pe singurul drum: smerenia. Faceți-vă un nume bun alături de Hristos. Rugați-vă mult, cât mai mult. Veți fi liberi numai când veți pași cu iubire spre cei care vă urăsc! Rămâneți cu Dumnezeu în toată veșnicia...

MAHNENDES WORT VON ABBA PETRONIUS PRODROMIT*

Abba Petronius hatte die Angewohnheit, besonders am Sonntagabend für die ganze Gemeinschaft der Mönche ein nützliches Wort für die Erlösung zu sagen. Vor allem während der Fastenzeit sagte er: Lass uns unsere Brüder haben, lass uns.

Lasst unser Leben geheiligt werden, damit der Feind am Tag des Zorns (beim Jüngsten Gericht) nicht mit unseren

Seelen gelobt wird. Wie der böse Teufel im Letzten Gericht laut zum Herrn spricht: „Siehst du? Du hast die Welt erschaffen. Du hast sie zu Kaisern gemacht. Du hast auch für sie gekreuzigt! Und sie haben mir auch gedient! ": Hören Sie!/? Furchtsam, liebe Brüder! Pass auf dich auf! Und wiederhole: Lass uns nicht das Lob des bösen Teufels mit unseren Seelen vor Gott am großen Tag des Jüngsten Gerichts aufgeben.

*Abba Petronius har etwa 34 Jahre im Kloster Prodromu, Berg Athos als Mönch gelebt. Er ist vor sieben Jahren ins Reich Gottes hingegangen.

OMUL FĂPTURĂ după CHIPUL lui DUMNEZEU*

Părinții subliniază că omul nu e chipul lui Dumnezeu. Chip al lui Dumnezeu, întru totul identic, este numai Cuvântul, Fiul. **Cuvântul e chipul Tatălui.** De aceea, din moment ce Cuvântul e chipul Tatălui, Hristos (Cel ce s-a întrupat) este chipul Tatălui

ca Logosul-Cuvântul. Însă, prin comunicarea însușirilor, și Cuvântul întrupat, adică firea omenească a lui Hristos, este de asemenea chipul Tatălui. **Adică și firea omenească a lui Hristos este chipul Tatălui, datorită Întrupării.**

Omul nu e chipul lui Dumnezeu. Se spune, desigur, că omul e chipul lui Dumnezeu, dar este o folosire greșită a termenului. În înțelesul propriu, omul este „după chipul lui Dumnezeu”, nu „chipul lui Dumnezeu”. De la după chip, omul trebuia să ajungă la după asemănare, adică la îndumnezeire, prin lucrarea lui Dumnezeu și propria lui împreună-lucrare. Înăuntrul omului exista un „avânt” de a fi călăuzit de la **după chip la după asemănare**, precum tot Sfântul Irineu spune: „Trebuia ca omul întâi să se nască, născându-se să crească, crescând, să se maturizeze, maturizându-se, să se înmulțească, înmulțindu-se, să se întărească, întărindu-se, să se proslăvească, iar proslăvindu-se, să-L vadă pe Stăpânul său. Pentru că Dumnezeu este Singurul vrednic de văzut, iar vederea lui Dumnezeu este pricinuitoare a nestricăciunii”.

Omul, creat după chipul și după asemănarea lui Dumnezeu, are **sufflare de viață**, care l-a făcut pe om sufletesc, dar are și duh făcător de viață, care l-a făcut duhovnicesc.

*IPS Ierótheos Vlachos, Mitropolitul Nafpaktosului, Dogmatica empirică după învățăturile prin viu grai ale Părintelui Ioannis Romanidis, Volumul II, Editura Doxologia, Iași, 2017, p. 99)

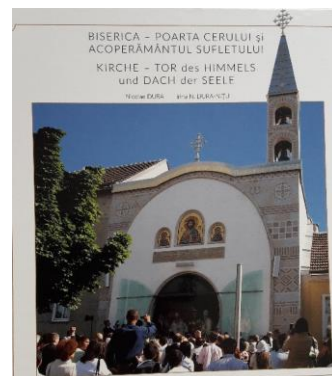
„KIRCHE – TOR des HIMMELS“

Mag. Dr. Friedrich HOLZWEBER

Ich hoffe, mein Christoph hat Dir, lieber Nicolae, schon meinen Dank für Dein schönes Buch über Eure Kapelle und Kirche übermittelt, ich darf es hiermit persönlich tun.

Wie ich aus dem Impressum entnehmen konnte, sind Du und Deine Tochter (wie ich annehme) die Autoren, mein Kompliment dazu, sowohl zum Text, wie auch zu den vielen Bildern. Ich habe das Buch sehr sorgsam gelesen!

Vorerst bin ich wieder gescheitert geworden: ich wusste nicht, dass an der 2. Wiener Türkenbelagerung auch Truppen aus Rumänien teilnahmen, wohl besser gesagt teilnehmen mussten. Mich wundert, dass Fürst Cantacuzino sich traute, ein Kreuz mit christlichen Texten und dem Bild der Jungfrau Maria aufzustellen und in seinem Schatten die heilige Liturgie zu zelebrieren; es zeugt jedenfalls für seinen starken Glauben. Die Kapelle am Betty-Roose-Weg und das Denkmal des Fürsten werde ich sicher in nächster Zeit ansehen, sie waren mir nicht bekannt. Ich habe viel Verständnis für Deine Sehnsucht, für Deine Gemeinde eine eigene Kirche zu

haben und es verwundert daher auch nicht, wie viele Aufgaben Du einer Kirche zuschreibst, „Himmel auf Erden“, „Heimstatt Gottes“, „Kommunikation mit Gott“, „Himmelstor“ und vieles mehr. Unter dieser Sichtweise wundert es auch nicht, dass Menschen immer wieder so viel Kraft, Beharrung, Mühen und auch finanzielle Lasten aufbringen und auf sich nehmen, bis das Ziel erreicht ist. Überall, wenn man offenen Auges durch's Land fährt, kann man Kirchen sehen, deren Größe, gemessen an der Einwohnerzahl, überdimensioniert sind: das kann nur einen frommen Gottesglauben zu Wege bringen.

Deinen Weg bzw. den Deiner Gemeinde von einer Kapelle bis zu einer Kirche kann ich nachvollziehen und die vielen Schwierigkeiten, die dabei zu überwinden sind. Ich kenne das aus meinen vielen Erlebnissen als Sportfunktionär, wenn man, um den Menschen Sport näher zu bringen oder die Ausübung zu sichern, Sportstätten schaffen will. Im speziellen habe ich einmal eine große Halle gebaut, die ich, so wie Du Deine Kirche, in eine Baulücke hineinzwängen musste.

Deine Fotos und Berichte zur Ausstattung Deiner Kirche haben mich tief beeindruckt, die in allen orthodoxen Kirchen prachtvollen Ikonostasen und Bemalungen sind einzigartig. Einige katholische, wenige protestantische großen Dome haben „Lettner“, ähnliche „Einrichtungen“, um die Gläubigen vom Raum für die Mönche zu trennen. Ich kenne solche aus Paris (St.Denis) oder Hildesheim (ein Renaissancelettner) oder aus der Normandie (in einem Dorfküchlein ein hölzerner aus dem 11.Jhd, der Schlüssel liegt im angrenzenden Bauernhof, niemand kommt dort hin!). Die meisten sind vor allem durch den protestantischen Einfluss, der ja schlichtere Kircheneinrichtungen bevorzugt, verschwunden, dafür wurden die Kanzeln errichtet. Auch die Ikonen in Euren Kirchen habe ich immer so bewundert. Deine Kirche haben wir zwar schon flüchtig gesehen, aber ein längerer Besuch wird sicher noch folgen.

Nochmals vielen Dank für Dein Buch und herzliche Grüße.

HAND GOTTES und die AUFERSTEHUNG

Prof. Mag. Bernhard SCHÖRKHUBER

„Deine rechte Hand, Herr, ist herrlich an Stärke“ (Ex 15,6) so haben wir es in der Lesung aus dem Buch Exodus vernommen. Viele Gute, aber auch sehr schlimme Erfahrungen spiegeln sich vor unseren Augen, die dieses Bibelzitat in uns hervorruft.

Wie ist das nun mit den wirklichen Händen Gottes? Das Wort Gottes spricht sehr oft von Gottes Händen. Ein Beispiel dafür finden wir in 1 Chr 21,11-13. Gott schickte Gad, den Seher Davids, zu diesem: Lass mich doch in die Hand des HERRN fallen! Denn sein Erbarmen ist sehr groß. Aber in die Hand der Menschen lass mich nicht fallen!“

David wusste, wozu die Hände der Menschen fähig sind, und er wusste auch um die Hände Gottes. Unsere Hände: bauen auf und reißen nieder, formen

und zerstören, halten fest und lassen fallen, umfassen liebevoll und stoßen abweisend fort, streicheln und schlagen, sind einladend offen und zu Fäusten geballt, verbinden und verwunden, sind zärtlich und gewalttätig.

Und wie ist das mit Gottes Händen? Die Hand Gottes symbolisiert in der Bibel immer Gottes tatkräftiges Wirken mit verschiedenen Aspekten. Gottes Hand steht für die Macht, aus dem Nichts Seiendes zu schaffen, Macht, Schutz, Rettung und Führung zu gewähren, Macht, Menschenherzen und -pläne zu lenken.

Du hast mich erfreut, Herr, durch dein Tun. Über die Werke *deiner Hände* juble ich“ (Ps 92,5). „Die Himmel erzählen die Herrlichkeit Gottes, und das Himmelsgewölbe verkündet *seiner Hände Werk*“ (Ps 19,2). Darum sagt David in Ps 143,5: „Ich gedenke der Tage der Vorzeit, überlege all dein Tun. Ich sinne nach über das *Werk deiner Hände*.“

Es ist eben ein Irrtum, wenn man meint, beim Glauben hört das Denken auf – das Gegenteil ist der Fall: Glaube und Denken gehören untrennbar zusammen! „HERR, du bist unser Vater. Wir sind der Ton, und du bist unser Töpfer, und wir alle sind das *Werk deiner Hände*“ (Jes 64,7).

Doch wie steht es in unseren Breiten mit dem religiösen Leben wirklich? Kann man etwas Spüren vom *Werk seiner Hände*? Wie geht es der Religion? Eine bisweilen hysterische Angst geht bei uns um. Zur Furcht kommt die Ignoranz. Aus dem herrschenden Bewusstsein ist die Glaubenstradition weithin verschwunden, auch die christliche. Wir leben nicht nur in einer Gesellschaft mit wachsender Religionsfeindschaft. Wir steuern auf eine Kultur des religiösen Analphabetismus zu.

Dabei ist Religion ihrem Wesen nach keine Gefahr für den Menschen, sondern im Gegenteil eine Bastion der Humanität. Die Suche nach Gott hat die kühnsten Gedanken inspiriert, die Ideen von Ewigkeit und Gewissen haben unserm Selbstverständnis Tiefe gegeben. Religion ist eine Kraft, ohne die das Leben ärmer, enger und kälter wäre. Ihr zuerst verdanken wir die Utopie von Geschwisterlichkeit und Gleichheit. Die pure Diesseitigkeit dagegen legt dem Menschen Fesseln an und lässt ihn verkümmern.

Religion führt in unserer Gesellschaft eine aschenputtelhafte Existenz. Was denken wir, wenn im Restaurant am Nebentisch ein Tischgebet gesprochen wird? Wahrscheinlich haben wir es noch nie erlebt. Es wäre seltsam, peinlich; man wäre verlegener, als wenn man Gesprächsfetzen über Potenzstörungen oder einen betrügerischen Bankrott mitbekäme. Es würde exzentrisch oder sektenhaft wirken, demonstrativ, wie ein Bekehrungsversuch am falschen Ort: Die Religion hat keinen festen Platz im normalen Sprechen und Leben unserer Zeit.

Die immer noch imponierende offizielle Stellung der Kirchen in unserem Land, mit Milliarden an Steuereinnahmen, staatlichem Religionsunterricht und garantierter Vertretung im Aufsichtsgremium der

öffentlich-rechtlichen Rundfunkanstalt, ändert daran gar nichts. Es geht um kulturelle Marginalisierung.

Kann ein Regisseur, der etwas auf sich hält, die Gebetsszenen, Priesterauftritte, Gottesdienste und frommen Bekenntnisse, von denen die Theater- und Opernliteratur voll ist, anders als ironisch, verzerrt, verfremdet auf die Bühne bringen? Wer kommt mit weniger Hänseleien und Einsamkeitsgefühlen durch die Schule: ein Kind, das einen „Kinderglauben“ hat, oder eines, dem das alles von Anfang an und schon vom Elternhaus her als bloßer Märchenkram wie Weihnachtsmann und Osterhase gilt?

Als Tony Blair britischer Regierungschef war, legten seine Berater großen Wert darauf, dass seine sonntäglichen Kirchgänge nicht von Fernsehteams gefilmt wurden. Das war kein Ausdruck von Bescheidenheit oder Diskretion, sondern nackte Angst: Glaubensakte in einem religionsfernen Land können Wählerinnen und Wähler vertreiben. Die private Frömmigkeit des Premierministers ihrer Majestät wurde behandelt wie ein Laster oder eine Behinderung, die man vor den Augen der Öffentlichkeit verbergen musste.

... Und in diese Situation hinein haben wir den Ruf Jesu – *Talita kum* – „*Ich sage dir, steh auf.*“, „*Mädchen, ich sage dir, steh auf*“ vernommen! Es steht nämlich die Frage zur Debatte, wie verbindlich der Trend der Zeit denn ist. Der „Zug der Zeit“ – fort, immer fort, in einem fort – ist ein Leichenzug, und wer leben will, muss aus diesem Zug aussteigen, wie die Tochter des Jairus, die aufgeweckt wird, aussteigt und den Zug ohne sie weiterziehen lässt ohne dass die Teilnehmerinnen und Teilnehmer des Leichenzugs es merken. Natürlich ist eine/r, die/der aussteigt ein Irrer und alle wissen, dass er stürzt und fällt. Wer kann schon glauben, dass man übers Wasser gehen kann? Aber die Tochter des Jairus lebt – aufgeweckt, ausgestiegen, abgesprungen.

Im Sacro-Pop-Musical „Franz von Assisi“ von Peter Janssens und Wilhelm Willms erzählt der Hauptdarsteller von der Kirche, seiner Freundin, die an den falschen Idealen zugrunde zu gehen droht. Und er singt von seinem Leid, von seinem Kummer, weil er seine Freundin nicht mehr gefunden hat. Und als er sie dann doch endlich findet, ist sie aufgelöst in Nichts, im Nichts, im Nichts ... und Franz weint zusammen mit dem Papst über das Mädchen, über die Braut, über die Mutter, über die Kirche – Welch ein aktueller Gedanke!

Wilhelm Willms nennt „die fünf Wunden der Welt“: Einsamkeit und noch einmal Einsamkeit, Heimatlosigkeit, Sinnlosigkeit, Gottverlassenheit. Und diese Wunden der Welt werden nicht verbunden: „... *sie glühen und blühen in unsrer Zeit - sie sprengen die Zeit.*“ Das trifft uns auch ökumenisch.

Und Jesus von Nazareth ruft uns zu: „*Ich sage dir.... Steh auf, steh auf, steig' aus ... und wir wagen es tatsächlich, miteinander aufzustehen, auszusteigen und Leben immer neu zu beginnen ... immer wieder*

miteinander aufstehen, aufeinander zugehn, voneinander lernen ... neu beginnen.

Diese neu gewonnen Einheit werden wir in Lebendigkeit, Kreativität und Vielfalt miteinander auch in Zukunft leben. Dazu beruft uns ER!

*Fragment aus der Homilie beim Ökumenischen Gottesdienst im Rahmen der „Gebetswoche Einheit der Christen 2018“ an der Kirchlichen Pädagogischen Hochschule Wien/Krems, Campus Krems-Mitterau

ZIUA CULTURII ROMÂNEȘTI ȘI GENIALUL EMINESCU POMENIT la VIENA

Luni 15 ianuarie 2018, la Viena, cu prilejul Zilei culturii românești și a împlinirii 168 de ani de la nașterea luceafărului poeziei românești Mihai Eminescu, a fost oficiată o slujbă de pomenire a marelui poet. Orice pomenire, amintire sau omagiere a lui Eminescu este și o dovadă și o îndatorire pentru îngrijirea limbii române.

La monumentul poetului nepereche Eminescu, din fața Bisericii Ortodoxe Române cu hramul Sfântul Apostol Andrei au fost depuse coroane din partea, Ambasadei României, Ambasadei Republicii Moldova, Institutului Cultural Român, a Parlamentului austriac și a Asociației Mihai Eminescu de la Viena. Evenimentul a continuat în seara aceleași zile la Theatermuseum (Palatul Lobkowitz, 1010 Viena) cu un recital de poezie eminesciană susținut de actorii Mercedes Echerer (în limba germană) și Gerhard Brössner (în limba română).

Mihai Eminescu este sufletul dăinuirii românești, este alfa și omega veșmântului ființei românești: limba română. Opera lui Mihai Eminescu este simțire, gândire și trăire românească, și se poate citi în 60 de limbi în toate colțurile lumii de azi.

Citate memorabile ale Patriarhului Daniel despre Mihai Eminescu:

„Mihai Eminescu împreună cu Ioan Slavici au fost printre primii intelectuali români care au lansat și susținut ideea construirii unei catedrale naționale.

Mihai Eminescu a fost și rămâne modelul românului dornic de cunoaștere universală și în același timp un fidel păstrător al identității sale naționale.

A recunoscut și apreciat constant rolul Bisericii în dezvoltarea culturii și a limbii române ca veșmânt viu al învățăturilor de credință și al cultului liturgic.

Eminescu ne cheamă azi să iubim limba română, să o cunoaștem temeinic și să o cultivăm cu iubire și respect, ea fiind Patria spirituală a identității și demnității noastre naționale.

Eminescu a avut și cultivat o admirație deosebită față de istoria poporului român.

Mihai Eminescu era un critic aspru al nedreptăților sociale.

Iubit și prețuit de oamenii Bisericii de la vârsta fragedă a copilăriei și până la sfârșitul vieții, Eminescu a fost la rândul său un iubitor și apărător al Bisericii.“

(Basilica.ro 15.1.2018)

MIHAI EMINESCU A AVUT O MARE CULTURĂ TEOLOGICĂ*

Tudor Nedelcea este autorul a 45 de cărți de eseistică și critică literară, dintre care 12 sunt dedicate operei și vieții lui Mihai Eminescu. Una dintre aceste cărți, intitulată „Eminescu și cugetarea sacră” și având pe coperta a patra o recomandare a vrednicului de pomenire Patriarh Teoctist Arăpașu (1915-2007), a ajuns la Vatican, la însuși Papa Ioan Paul al II-lea, grație căruia în ziarul oficial al Sfântului Scaun, L'Osservatore Romano, a apărut o fotografie a poetului național al României și era citat autorul cărții cu afirmația că Eminescu a fost primul european care a luat atitudine la cuvintele lui Friedrich Nietzsche, „Dumnezeu a murit...” și care a scris despre ce înseamnă „disparițiunea sentimentului religios într-un popor”. De asemenea, în timpul evenimentelor care se petreceau la Timișoara în 18 decembrie 1989, cu o săptămână înaintea celor de la București care au dus la căderea regimului comunist, Papa Ioan Paul al II-lea a citit în Piața San Pietro din Roma, în limba română, poezia „Rugăciune” de Mihai Eminescu.

Mihai Eminescu, mai spune Tudor Nedelcea, a fost primul care a militat pentru o Catedrală a neamului românesc, și aceasta în articolele pe care le-a publicat în ziarul „Timpul” după Războiul de neam de la 1877, scriind că trebuie făcut ceva pentru soldații care s-au întors de la Plevna fără un picior, fără o mână, și mai ales pentru cei care au murit ca eroi. Mai mult, el a dat și soluția de unde să fie obținuți banii pentru construcție, și anume de la loteria națională.

În manuscrisele lui, totalizând peste 15.000 de pagini și publicate în urmă cu câțiva ani în ediție facsimilată, grație academicianului Eugen Simion, se găsesc „texte extraordinare despre Dumnezeu, necunoscute publicului larg”. El scrie că „Dumnezeu e unic”, că „Dumnezeu și Adevărul sunt același lucru”, că „nu se mișcă un fir de păr din capul omului fără știrea lui Dumnezeu” și multe astfel de lucruri, care arată că Eminescu a citit Biblia și i-a citit pe Sfinții Părinți, de unde concluzia lui Tudor Nedelcea că scriitorul „a avut o mare cultură teologică”.

*Daniela Șontică în Ziarul Lumina al Patriarhiei Române, din 15 ianuarie 2018

RUMÄNISCHER PATRIARCH DANIEL WIRBT FÜR INNERORTHODOXE EINHEIT

„Meinungsverschiedenheiten über das Konzil von Kreta haben nicht zur Aufhebung der

eucharistischen Gemeinschaft zwischen den orthodoxen Schwesterkirchen geführt“ – „Man kann orthodox sein ohne fanatisch zu sein“

Wien-Bukarest, 02.01.2018 (KAP) Der rumänisch-orthodoxe Patriarch Daniel hat in einem Interview mit dem rumänischen öffentlich-rechtlichen Fernsehen TVR zum Jahreswechsel zur panorthodoxen Einheit aufgerufen. Im Hinblick auf die Diskussionen um das im Jahr 2016 abgehaltene Konzil von Kreta erinnerte der Patriarch laut Pro Oriente-Pressedienst (Dienstag) daran, dass jene orthodoxen Kirchen, die in Kreta teilgenommen haben und jene, die nicht anwesend waren, „weiterhin in eucharistischer Gemeinschaft leben“.

Wörtlich sagte Patriarch Daniel: „Es ist sehr wichtig, dass wir die eucharistische Gemeinschaft bewahren, auch wenn wir bisweilen unterschiedliche Positionen einnehmen. Meinungsverschiedenheiten, Divergenzen oder unterschiedliche Bewertungen des Großen und Heiligen Konzils von Kreta haben nicht zum Bruch der Einheit oder zur Aufhebung der eucharistischen Gemeinschaft zwischen den orthodoxen Schwesterkirchen geführt.“

Im Dialog und durch Verhandlungen könnten die Texte des Konzils geklärt und verbessert und die Einheit des Glaubens bewahrt werden. Die rumänisch-orthodoxe Kirche habe sich intensiv auf das Konzil von Kreta vorbereitet, da die Entwürfe der Konzilstexte ja seit langem bekannt waren, unterstrich Patriarch Daniel. Die rumänisch-orthodoxen Theologen und Bischöfe hätten ihren Beitrag geleistet. Der Hauptakzent sei daraufgelegt worden, dass das Konzil nicht zu neuen Dogmen oder neuen kirchenrechtlichen Bestimmungen führen dürfe, vielmehr sollten die Konzilsdokumente „pastoralen und missionarischen Charakter“ haben.

Daniel sagte, er bedaure nach wie vor zutiefst, dass vier orthodoxe Schwesterkirchen (die Kirchen von Antiochien, Georgien, Bulgarien und Moskau) auf Kreta nicht präsent waren.

Umso größer sei die Notwendigkeit der „Kommunikation, der Kommunion und der Kooperation“, um die gemeinsame Verantwortung der autokephalen Kirchen deutlich zu machen.

Die orthodoxen Kirchen seien selbständig (autokephal), „aber zugleich bilden sie die eine Kirche Christi“. Es sei notwendig, zugleich mit der nationalen oder regionalen Autokephalie der einzelnen Kirchen auch die Universalität der ganzen Kirche darzulegen. Daher gehe es der rumänisch-orthodoxen Kirche darum, zur Stärkung der panorthodoxen Einheit beizutragen. Das sei kein „besonderes Verdienst, sondern eine Pflicht“.

Der Patriarch äußerte sich auch zur Ökumene. Die Delegation seiner Kirche habe auf Kreta dargelegt, dass die orthodoxe Kirche die „eine, heilige, katholische und apostolische Kirche“ im Sinne des Glaubensbekenntnisses sei. Die anderen christlichen Gemeinschaften hätten sich hingegen „im Lauf der Zeit von dieser einen Kirche entfernt“. Was den Dialog mit den anderen christlichen

Gemeinschaften betrifft, müsse man die praktischen Notwendigkeiten beachten, „insbesondere in Ländern, in denen die Orthodoxen minoritär sind“. Man könne „orthodox sein, ohne fanatisch zu sein“, unterstrich Patriarch Daniel.

In diesem Zusammenhang erinnerte er daran, dass viele rumänisch-orthodoxe Gemeinden in der Diaspora die Liturgie in römisch-katholischen oder evangelischen Gotteshäusern feiern, "ohne dass dadurch Verwirrung im Glauben entsteht". Aus der Sicht der pastoralen Praxis sei es notwendig, „treu zu einem von der Liebe geprägten Glauben“ zu stehen, ohne irgendeine Abneigung oder gar Hass gegen andere zu entwickeln. Wörtlich meinte der Patriarch abschließend: „Die Wahrheit des Glaubens muss bewahrt werden, aber sie muss so bezeugt werden, dass die Verbindung zwischen Glaube und christlicher Liebe sichtbar wird.“

EVENIMENTE VIENEZE:

JUBILEUL: 50 de ani de LEGE ORTODOXĂ în AUSTRIA

Prezența creștinilor ortodocși în Austria este mai veche de 300 de ani. Au făcut parte din Imperiul austriac și regiuni în care majoritatea locuitorilor au fost ortodocși: Transilvania, Bucovina, Banat și Voievodina. La 23 iunie 1967 prin așa-numita Lege Ortodoxă s-a recunoscut oficial existența Bisericii Ortodoxe în Austria. Cu acel prilej au fost recunoscute din partea statului austriac trei Biserici Ortodoxe care funcționau în Austria: greacă, sârbă și română, iar doi ani mai târziu au fost recunoscute și Bisericele Ortodoxe: rusă și bulgară. În anul 2011 s-a recunoscut și existența Conferinței Episcopilor Ortodocși din Austria.

Festivitățile acestui jubileu s-au desfășurat în cele două Biserici grecești din centrul Vienei. S-a săvârșit slujba Vecerniei și apoi în catedrala Sfânta Treime a avut loc actul festiv. Mitropolitul Arsenie a salutat pe cei prezenți. Au fost rostite cuvinte de salut din partea Consilierului Ministerial Mag. Oliver Henapel, conducătorul Oficiului pentru Culte din Austria și Cardinalul Dr. Kurt Koch, Președintele Consiliului pentru Promovarea Unității Creștinilor, reprezentantul Vaticanului.

Au fost rostite două referate despre Legea Ortodoxă și organizarea Bisericii Ortodoxe în Austria:

Consilierul Ministerial Dr: Anton Stifter și Dr. Dominik Orischnig.

În finalul festivității a rostit un cuvânt de mulțumire Sanctitatea Sa Bartolomeu, patriarhul ecumenic: „prin Legea Ortodoxă s-a adevărat că Biserica Ortodoxă este o parte integrantă a Austriei, care deja în secolul al XVIII-lea au primit privilegiul din partea Casei de Habsburg. Astfel trăiește Biserica Ortodoxă cu alte Biserici, Instituții statale și oamenii din Austria în simfonie“.

La acest act jubiliar au participat: Patriarhul Teodor al Alexandrie și al Întregii Africi, nunțiu apostolic, episcopi și preoți ortodocși și catolici.

VIZITA ÎNALTPREASFINȚITULUI MITROPOLIT SERAFIM la VIENA

Înaltpreasfințitul nostru Mitropolit SERAFIM a participat și a slujit în Biserica Sf. Ap. Andrei din Viena în perioada 10 – 13 februarie și a participat și la o întrunire a Consiliului parohial. În cadrul Liturghiei duminicală a hirotonit întru diacon pe absolventul de teologie Marian Toșu.

De asemenea, a participat la un concert extraordinar și la un simpozion, cu prilejul împlinirii a doi ani de la întâlnirea dintre Patriarhul Chiril al Bisericii Ortodoxe Ruse și Papa Francisc. Concertul a fost prezentat de Corul sinodal și Orchestra simfonică de stat din Moscova și au fost prezentate opere compuse de Tschaikovsky, Rachmaninov și de Mitropolitul Hilarion.

Din compozițiile Mitropolitului Hilarion au fost prezentate magistral: simfonia „Wallfahrtslieder auf Psalmenverse“ și cantata „Stabat Mater“. Aceasta a fost compusă pe când Mitropolitul Hilarion era episcop la Viena. În această cantată se exprimă durerea și suferința creștinilor din Orientul apropiat, care sunt prizonieri din cauza credinței lor.

<https://www.youtube.com/watch?v=pzzvWCw7Jbw>

SPRIJINIREA CREȘTINILOR din ORIENTUL APROPIAT

În cadrul simpozionului – „Eforturi comune ale Bisericii Ortodoxe Ruse și ale Bisericii Catolice pentru susținerea creștinilor prizonieri din Orientul Apropiat” – au fost prezentate două referate de către:

Metropolitul Hilarion, președintele Departamentului pentru relații externe al Patriarhiei Ruse și Cardinalul Kurth Koch, președintele Consiliului pontifical pentru unitatea creștinilor. S-au făcut referiri la textul declarației comune semnate de Patriarhul rus și papa de la Roma în urmă cu doi ani în urmă la Havana în Cuba. A fost exprimată compasiunea, atenția și iubirea față de creștinii prizonieri din Orientul apropiat. S-au prezentat și fapte concrete de sprijinirea a creștinilor din această zonă de conflict. Au fost prezentate proiecte umanitare de ajutorare a oamenilor cu cele necesare traiului, de rezidire de biserici, școli și case pentru cei care s-au reîntors în locurile de origine. Aceste proiecte au fost susținute de către Biserica Ortodoxă Rusă și de către Biserica Romano-Catolică. Doi episcopi care trăiesc în Siria și în Liban au prezentat realități dramatice din acele zone.

Kardinalul Koch a amintit ca tot ca urmare a întâlnirii istorice din Cuba a fost și trimiterea sfintelor moaște ale Sf. Ierarh Nicolae, care se păstrează la Bari, Italia, pentru două luni în Moscova și St. Petresburg. În acest pelerinaj din Rusia au fost cinstite de 2,5 milioane de credincioși.

La aceste evenimente alături de Cardinalul Schönborn, Metropolitul Ilarion și Nuțul apostolic, Arhiepiscopul Zurbriggen au fost oaspeți de onoare: Mitropolii Arsenie (grec), Serafim (român), Arhiepiscopul Antonie (noul episcop rus pentru Austria), Episcopul Andrei (sârb), Mitropolitul Dionisie (sirian), Episcopii: Bunker (luteran), Nalbandian (armean din Damasc) și Mouawad (din Liban). Au fost de față și ambasadorii: Rusiei, LJUBINSKIJ Dmitrij; României, Bogdan MAZURU; Greciei, Chrysoula ALIFERI ș.a.

Cardinalul Schönborn și-a exprimat, în finalul simpozionului, convingerea că: „Este necesară în sfârșit o voință pentru pace în Siria. Căci este de neimaginat, ca să nu existe încă o voință politică în legătură cu suferința populației de acolo.“ Trebuie să se vadă și semne ale speranței.

CONFERINȚĂ INTERRELIGIOASĂ

Această conferință pentru conviețuirea pașnică a fost organizată în perioada 26-27 februarie 2018. Au participat conducători religioși: ortodocși, catolici, protestanți, musulmani, budiști, dar și reprezentanți ai diplomației de la: ONU, Spania, Arabia Saudită și Austria. Au fost prezenți 200 de participanți.

Din Biserica Ortodoxă au participat: Sanctitatea Sa Patriarhul Ecumenic Bartolomeu și Preafericitul Patriarh Teodor al Alexandriei și al întregii Africi, amândoi au rostit cuvântări; au fost și alți episcopi ortodocși din Siria și Liban: Mitropolii: Emanuel din Paris (grec), Elias (grec ortodox) al Beirutului, Isaac, ortodox antiohian. Ca delegat al Patriarhiei Române a participat la această conferință Pr. Prof. Nicolae Dura.

Din Bisericile Vechi Orientale au fost prezenți: Patriarhul Aram, armean de Cilicia; Patriarhul Al-Raai, maronit antiohian; Episcopul Dionisie sirian orthodox pentru Elveția și Austria; Episcopul Marcu din Egipt. Din partea Bisericii catolice au fost prezenți: Episcopul Ayuso, delegatul Vaticanului în Consiliul director al KAICIID, cardinali și episcopi din Orientul Apropiat și din Africa.

Au fost reprezentanți ai Cultului mosaic: directorul general al șefilor rabini din Israel, președintele Conferinței Europene a Rabinilor, Directorul Congresului Evreiesc din America Latină, Șeful Rabin din Irlanda ș.a.

Din lumea islamică au participat: marii muftii din Egipt, Ierusalim, Palestina, Liban, reprezentanți ai unor Organizații mondiale islamice și ai unor universități islamice din Egipt și Arabia Saudită, dar și mai mulți reprezentanți ai unor Organizații islamice care susțin pacea și buna conviețuire între oameni. Au participat și reprezentanți ai Budismului și Hinduismului.

În cadrul acestei conferințe vineze a fost întemeiată o „Platformă interreligioasă pentru dialog și cooperare în lumea arabă”. Despre necesitatea și importanța acestei platforme au vorbit reprezentanți înalți ai Cultului mosaic, ai Creștinismului și ai Islamului. Ei au exprimat marea responsabilitate și necesitate a respectării diversității, a susținerii păcii sociale și buna conviețuire în această parte a lumii. Între activitățile acestei platforme au fost enumerate: cursuri pentru slujitorii religioși de a găsi căi comune pentru a înlătura extremismul și radicalizarea în rândul tinerilor, de a dezvolta programe școlare pentru Învățămintul religios care să susțină respectul față de celelalte religii. Membrii acestei platforme se vor întâlni pe plan național, dar și pe plan regional cu responsabili sociali pentru a putea implementa măsuri politice și a elabora legi care să slujească bunei conviețuiri sociale.

Între inițiatorii acestei platforme amintim pe reprezentanții Creștinismului: Patriarhii: Yohanna X Yazigi, al Antiohiei și al întregului Orient (ortodox); Mar Bechara Boutros Al-Rahi (maronit); Aram I Keshishian (armean); Tawadros II (copt ortodox) și Dr. Andrea Zaki (conducătorul protestanților din Egipt). Din lumea musulmană amintim între inițiatori și susținători pe: marii mufti din Egipt, Liban, Ierusalim și Palestina și alți înalți demnitari și universitari din Arabia Saudită, Liban, Tunesia și Maroc.

Această formă organizată a dialogului împotriva oricăror forme de extremism a avut la bază convingerea și necesitatea exprimată de acești înalți reprezentanți religioși și sociali că: „împreună am construit civilizația noastră și împreună trebuie, de asemenea, să rânduim și viitorul nostru“.

ICOANA SFINTEI TREIMI în CAMPUSUL COLEGIULUI UNIVERSITAR VIENEZ pentru FORMAREA PROFESORILOR

În cadrul unui act festiv, organizat în sala festivă din Viena a Colegiului Universitar pentru Formarea Profesorilor (KPH), la care au participat aproximativ 400 de studenți, profesori, cei patru membri ai rectoratului și Arhiepiscopul Vienei, Dr. Cardinalul Schönborn. La această întâlnire au rostit scurte cuvântări: Rectorul Prof. Dr. Christoph Berger, profesori și studenți. Rectorul Berger a prezentat profilul și specificul calitativ și cantitativ al acestui Colegiu: „în centrul preocupărilor noastre sunt strădaniile noastre de a sluji omului. Momentan studiază la KPH în opt semestre: 1.683 pentru a deveni profesori în școala primară, iar 1.082 persoane frecventează diferite cursuri, inclusiv la nivel de masterat.

Cardinalul a accentuat importanța Colegiului Universitar pentru Formarea Profesorilor ca proiect interconfesional, întemeiat în anul 2007, care din anul 2016 a devenit chiar și un proiect interreligios, a arătat marea responsabilitate pe care ne-am asumat-o în societatea noastră, căci „educația și formarea sunt elemente esențiale ale religiilor“.

Cu acest prilej – Pr. Prof. Dr. Nicolae Dura – a prezentat o icoană a Sfintei Treimi, după modelul Sf. Andrei Robleov, pictată într-o mănăstire de maici din România. Icoana a fost binecuvântată de Cardinal și va

fi așezată în Capela Colegiului din Viena. Această reprezentare – specifică sfintei Ortodoxii – numită și „Treimea Vechitestamentară“ a fost pictată în urmă cu 600 de ani, originalul se păstrează în Galeria Tretiakov din Moscova. Cele trei Persoane treimice: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt pictate sub chipul a trei îngeri cum s-au descoperit Patriarhului Avraam la stejarul Mamvri (Fac. 18). Masa la care sunt așezați cei trei îngeri are un loc liber, acesta este locul pentru OM, căci fiecare om a fost creat de Dumnezeu după chipul Său și cu posibilitatea de a ajunge la asemănarea cu El, să devenim copii ai lui Dumnezeu, căci de aceea Îl numim „Avva, Părinte“ (Rom. 8,15; Gal. 4,6-7).

<http://www.kphvie.ac.at/neues-an-der-kph/kph-news/article/-70b656037e.html#PhotoSwipe1521634076970>

PELERINAJ GRECIA 2018

“Pelerinajul în Grecia este o experiență ieșită din comun. Locurile în care se află sfintele moaște sunt încărcate de Duh Sfânt, și acest lucru îl simți continuu. Pe măsura ce te apropii de insula/mănăstirea/racla sfântului inima ți se liniștește și se umple de o bucurie greu de descris. Sufletul aude chemarea și mângâierea sfântului din ce în ce mai clar. Rugăciunea pornește lin, direct din inima. Cântate chiar la racla sfântului al cărui nume îl poartă, acatistele își dezvăluie profunda lor frumusețe și putere. Abia acum, ascultând Sfânta Liturghie în limba greacă, am înțeles că trăirea ortodoxă este aceeași în orice limbă. Inima simte prezența Duhului Sfânt indiferent de limba în care este cântată Sf Liturghie, de țara unde sunt așezate sfintele

moaște, sau de veacurile care au trecut de la trecerea Sfântului la cele veșnice.

Programul pelerinajului a fost elaborat cu multă atenție din partea Basilica Travel, de aceea mulțumim pentru purtarea de grijă a organizatorilor, care ne-a permis nouă, pelerinilor, să trăim minunatele momente duhovnicești pe care le-am avut.” – Maria Magdalena Jura

Următorul Pelerinaj al Comunității noastre va fi organizat în Rusia, în perioada 21 – 31 august 2018.

SEARĂ DE PREZENTARE A NOII BISERICI ROMÂNEȘTI DIN VIENA

Primăria sectorului 2 a organizat joi, 22.03.2018 o seară de informare a locuitorilor din acest sector, în cadrul căreia a fost prezentat modul în care se va dezvolta noul cartier din zona numită “Nordbahn Viertel”, din imediata apropiere a binecunoscutului parc Prater, unde și Comunitatea Ortodoxă Română va fi prezentă prin biserica ce va fi aici înălțată. Menționăm că din luna ianuarie a acestui an, Biserica Ortodoxă Romană din Viena apare oficial în cartea funciară ca proprietară a 884 metri pătrați în această zonă centrală, teren cumpărat la un preț avantajos, din donațiile credincioșilor.

Au fost prezenți primarul sectorului, doamna Ursula Lichtenegger, reprezentanți ai Primăriei Generale, delegați ai firmelor dezvoltatoare, fiecare arătând celor prezenți proiectele lor și modul în care va arată viitorul cartier.

Biserica Ortodoxă Română a fost reprezentată de către Pr. Emanuel Nutu și Arhitecții bisericii, doamna Mihaela Ionescu și domnul Georg Baldass, care a prezentat proiectul Bisericii, dar și de mai multe persoane din Comunitate, care se vor muta în imediata vecinătate a bisericii. Bucuria noastră a fost mare, pentru că am fost întâmpinați cu multă caldura și prietenie, din partea tuturor pîmînd doar cuvinte frumoase, care au exprimat interesul și nerăbdarea de a vedea această biserică ridicată și mai ales dorința de a fi părtași la pictarea ei interioară și exterioară și de a descoperi prin ea frumusețile Ortodoxiei. S-a vorbit mult despre România și despre Biserica Ortodoxă Română, despre tradițiile și credința acestui popor.

Piatra de Temelie a fost așezată la data de 17.09.2017 de către Înalț Preasfințitul Părinte Mitropolit Serafim, iar lucrările de construcție vor începe la sfârșitul verii și vor trebui încheiate în toamna anului 2019.

Rumänisch-Orthodoxe Kirchengemeinde in Österreich
Bank Austria
IBAN: AT101200010014231202
BIC: BKAUATWW
Verwendungszweck: Kirchenbau

Ne exprimăm și acum recunoștința față de toți cei care sprijină acest proiect de suflet al românilor din Viena.

TINERI de care ne BUCURĂM:

Mag. Dr. Ana și D.I. Dr. Radu Rogojanu: DOI COPII ȘI DOUĂ DOCTORATE

Ana s-a născut în București în 1985, ajungând apoi în Viena când avea 5 ani, împreună cu mama ei, arhit. Mihaela Ionescu, și terminând aici liceul în 2003 și studiile universitare de

etnologie europeană în 2009. Radu s-a născut 1979 în Vaslui, România, terminând liceul în Vaslui (1998) și cursurile universitare la Facultatea de Automatizări și Calculatoare (Univ. Teh. Iași, dipl ing, 2003, și master în 2004).

Ne-am întâlnit în 2005 în comunitatea Bisericii Sf. Ap. Andrei din Viena și, după ani buni în care ne-a tot frământat gândul căsătoriei, ne-am decis în 2013 cu mult entuziasm și încredere să ne căsătorim. La acel moment, eram amândoi în situații similare, amândoi studenți la doctorat și lucrând în același timp. Ana începuse doctoratul în etnologie europeană și lucra ca asistent universitar la aceeași facultate. Radu era doctorand la Med. Uni Wien și lucra ca și conducător de departament la o firmă de software și biotehnologie. Eram uneori îngrijorați că o eventuală căsătorie ne va periclita parcursul carierei și al doctoratelor. Momentul căsătoriei a însemnat pentru amândoi o trecere în altă etapă a vieții noastre, mai intensă decât înainte dar, mai ales, cu mult mai împlinitoare, găsind un echilibru între căsnicie, cariera și studiile începute. În iulie 2014 se naște Teodora iar în noiembrie 2016 se naște Filip. Tot în noiembrie 2016, Radu termina studiile doctorale în medicină și începe să lucreze în domeniul inteligenței artificiale la o altă firmă. În noiembrie 2017, Ana termina doctoratul în etnologie europeană și, începând cu 2018, susține cursuri la universitate. Uităndu-ne în urmă la ultimii 5 ani ai noștri, ne amintim multe momente de oboseală, dubii și descurajare, dar, mai ales, realizăm cum am reușit să creștem împreună, să ne ajutam și să ne încurajăm unul

pe altul, să trecem cu bine peste încercările noastre, și să ducem la capat ceea ce ne-am propus. Purtăm multă recunoștință părinților care ne-au ajutat cum au putut, cu câte un sfat, o vorbă bună și încurajatoare, sau în mod mai practic, având grijă de copiii noștri pentru câteva ore, uneori chiar și câteva zile. Mama lui Radu a venit deseori din România iar părinții Anei au petrecut mult timp cu nepoții lor. Mulțumim mult și prietenilor pentru tot ajutorul lor dar și pentru că ne-au îngăduit absențele din viața socială, purtându-ne unii pe alții în rugăciunile inimilor noastre. De mare ajutor ne-a fost părintele nostru duhovnic care prin exemplul lui ne-a întărit credința, iar prin nenumărate discuții particulare și spovedanii ne-a ținut departe de răătăciri.

Prin toți aceștia dar și direct, am simțit esențialul ajutor al lui Dumnezeu, care prin nespusa Lui bunătate, ne-a ținut sănătoși și ne-a întărit în tot acest timp, și fără de care n-am fi reușit nimic. Dăm slavă lui Dumnezeu pentru tot ce ne trimite, încercări și reușite, pentru copiii minunați pe care îi avem și pentru armonia frumoasă din familia noastră. Ne rugăm bunului Dumnezeu să ne trimită nouă, părinților, familiei și prietenilor dragi ai noștri lumină și binecuvântări, ca să putem gusta în această viață puțin din raiul cel care ne așteaptă. Doamne ajută!

Mag. Dr. Irina N. Dura-Nitu, B.Ed. LL.M.: TREI COPII, UN DOCTORAT ȘI UN AVOCAT

După absolvirea liceului la Viena cu rezultate deosebite, înclinam să studiez ceva legat de artă, dar până la urmă m-am decis să las creativitatea și înclinarea mea spre frumos în favoarea studiilor legate de făptura umană în dimensiunea sa socială, culturală și juridică.

La Facultatea de Științe Sociale, Institutul de Antropologie Socială și Culturală am reușit toate examenele obligatorii în termenul minim de 4 ani. Strădaniile mele pe parcursul studiului au fost apreciate de Universitatea din Viena și de Ministerul Federal al Educației, Științei și Artei (bm:bwk) prin bursele de merit (2004, 2005 și 2007) primite. Cadrele didactice universitare care m-au îndrumat în acești ani, au reușit să determine în noi studenții interesul cercetării științifice. Am susținut examenul de licență și am obținut calificativul excepțional („mit Auszeichnung bestanden“). În anul 2017 am susținut în același domeniu teza de doctorat.

În aceeași perioadă am urmat alte două studii la universitatea din Viena și colegiul universitar KPH Wien/Krems: drept și pedagogie religioasă. Am urmat cursuri de patru semestre despre religiile lumii în calitate de multiplicator și am absolvit o specializare la institutul de filozofia dreptului, dreptul religios și dreptul cultural, universitatea Viena în domeniul drept religios. Am încheiat studiul de master în drept canonic, universitatea Viena cu gradul academic „Legal Law Master (LL.M.)“. Am frecventat la zi cursurile colegiului universitar KPH Wien/Krems și am încheiat studiul („mit Auszeichnung bestanden“) în șase semestre. 15 ani am predat învățământ religios

ortodox, iar din 2013 susțin cursuri la Kirchliche Pädagogische Hochschule Wien/Krems unde se formează și viitori profesori de religie ortodoxă. Din 2016 sunt coordonatoare pentru specializarea profesorilor de religie ortodoxă din Austria și mă străduiesc pentru îmbunătățirea calității învățământului ortodox după principiile pedagogice actuale.

În cadrul comunității noastre ortodoxe românești am participat la publicarea revistei trimestriale „Chemari la Hristos“ și a albumului „Biserica poarta cerului și acoperământul sufletului“ (2016). Sunt bucuroasă că Dumnezeu prin purtarea Sa de grijă ne-a însoțit și ne-a sprijinit și pe plan familial. În 1999 la întâlnirile tinerilor români de la biserica noastră, l-am întâlnit pe soțul meu Constantin-Adrian Nițu, care între timp exercită profesia de avocat în Viena, iar în 2003 am întemeiat familia prin taina cununii în fața altarului noii biserici din Simmering, Viena. Dumnezeu ne-a binecuvântat familia cu trei fiice: Ecaterina-Sofia (2010), Victoria-Zoé (2013) și Sânziana-Lili (2017).

Suntem mulțumitori pentru sprijinul pe care l-am primit din partea părinților noștri atât noi, cât și cele trei fiice ale noastre.

Mag. Maria-Veronica Stummer B.Ed.

Ich bin 36 Jahre alt und komme aus einer siebenköpfigen Familie aus Rumänien. Nach meiner Matura durfte ich als Vertretungslehrerin für Französisch in einem Lyzeum (Gymnasium) arbeiten.

Da ich mir immer wünschte, Lehrerin zu werden, entschied ich mich, die Fakultät für Sprachenwissenschaften, Studienrichtung Philologie, an der Universität „Alexandru Ioan Cuza“ aus Iasi, Rumänien, zu besuchen. Nachdem ich die Diplomarbeit geschrieben und die Lizenzprüfung mit Erfolg bestanden hatte, musste ich im August 2004 mit 23 Jahren aus finanziellen Gründen nach Österreich ziehen, um mir einen Job für 1-2 Jahre zu suchen. Obwohl ich kein einziges Wort Deutsch sprechen konnte, entschied ich mich, in Österreich zu bleiben, da ich auch das Glück hatte, einen tollen Österreicher kennenzulernen, den ich 6 Monate später heiratete. Tagsüber arbeitete ich in einem Restaurant und in einer Pizzeria, damit ich mir das Geld für den Deutschkurs an der Universität Wien, der zweimal pro Woche abends stattfand, leisten kann.

Nach einem Jahr begann ich bei der Firma Tchibo als Verkäuferin zu arbeiten. Nach einem weiteren Jahr wurde ich schon stellvertretende Filialleiterin und in 2009 durfte ich als Filialleiterin eine große Filiale mit 21 Angestellten übernehmen.

Mein Wunsch, Lehrerin zu werden, verlor ich allerdings nicht aus den Augen. Dank der tollen Arbeit mit meinen Lehrlingen, erinnerte ich mich wieder daran, wie schön es ist, Lehrerin zu sein. Da mein Mann und ich keine Kinder haben konnten und ich mir wünschte, mit Kleinkindern zu arbeiten, entschied ich mich, in 2014 das Lehramt für Volksschule an der Kirchlichen Pädagogischen Hochschule, Wien, zu besuchen. Schon im 6. Semester arbeitete ich als Sprachförderlehrerin in einer Volksschule in Wien. Aufgrund der großartigen Unterstützung und motivierenden Rückmeldungen vom Herrn Prof. Dr. Nicolae Dura, der immer ein offenes Ohr für mich hatte, gewann ich sehr viel Selbstvertrauen und konnte den Bachelor of Education erlangen. Im September 2017 durfte ich eine eigene 1. Klasse übernehmen.

Da der liebe Gott uns nie vergisst, wenn wir beten und stark an Ihn glauben, geschehen auch Wunder. Ende April, Anfang Mai erwarten wir das schönste Geschenk, das man sich nur wünschen kann: ein Mädchen. In meinem Leben lernte ich vieles, unter anderem, dass man nie das Vertrauen an Gott verlieren darf. Ebenso sollen wir nie aufhören, an uns zu glauben, auch wenn wir das Gefühl haben, keinen Ausweg mehr zu finden.

**PROGRAMUL SFINTELOR SLUJBE de
PAȘTI / Gottesdienstordnung der Rumänisch-
Orthodoxen Kirche in WIEN 11. Simmeringer
Hauptstr. 161**

**01.04 Intrarea Domnului în Ierusalim/
Palmsonntag:** 08⁰⁰ și/und 10⁰⁰ Sf. Liturghie/ Hl.
Liturgie; 17⁰⁰ Vecernie / Vesper

**02. și 03.04 Spovedanie și împărtășanie (în
spitale sau acasă)** Beichte und Kommunion
(Krankenhäuser bzw. zu Hause)

02. și 03.04 ora 18⁰⁰ Denie la Capela

04.04 ora 18⁰⁰ Denie

05.04 Joia Mare/ Gründonnerstag:

10⁰⁰ Sf. Liturghie / Hl. LITURGIE

18⁰⁰ Citirea celor 12 Evanghelii/
Die 12 Passionsevangelien

06.04 Vinerea Mare/Karfreitag:

10⁰⁰ Sf. Maslu/ Krankensalbung

18⁰⁰ Prohodul / Grablegung Christi

07.04 Sâmbăta cea Mare

9-13 Spovedanie și Împărtășanie pentru elevi /
Beichte und Kommunion der Schüler

**23⁰⁰ PROCESIUNEA DE PAȘTI /
OSTERPROZESSION**

08.04 SF. PAȘTI / OSTERN

00³⁰ și/und 10⁰⁰ Sf. Liturghie/ Hl. Liturgie

12⁰⁰ Vecernie/ Ostervesper

09.04 Sf. Paști

09³⁰ Sf. Liturghie/ Hl. Liturgie

10.04 Sf. Paști

10⁰⁰ Acatistul Învierii/ Akathistos der
Auferstehung

13.04 ora 11³⁰ Sf. Liturghie/ Hl. Liturgie

RUFE zu CHRISTUS - Chemări la Hristos

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Biserici: WIEN 11. Simmeringer Hauptstr. 161;
15. Pouthong. 16

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Capelă: 1010-WIEN, Löwelstraße 8/2

Pr. Dr. N. DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74

Pr. Drd. E. NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;

Pr. Dr. I. MOGA, Tel. 0676/772 81 90;

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"

**Preoții slujitori, Consiliul și Comitetul Parohial Vă urează tuturor să petreceți Sfintele
Paști cu bucurii sfinte și mult spor duhovnicesc!**

Hristos a înviat!

Adevărat a înviat!